

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΙ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στον πύργο του μαρκιού Κάλλους - Ταρνίντες φιλοξενείται ο Φίλιππος της Μάντουας, πρίγκιπς της Γκονζάγκας, τον οποίον ο πυργοδεσπότης πρόκειται να παντρεύη με την κόρη του Αδύη. Μα η Αδύη έχει παντρευτεί μισό χρόνο πρό τετραετίας με τον δούκα Φίλιππο του Νεβέρ, φίλο στενό του πρίγκιπς της Γκονζάγκας, με τον οποίον έχει αποκτήσει και παιδί. Ο πρίγκιπς της Γκονζάγκας, ο οποίος τό ξέρει αυτό, έχει άνοιχτος στον έμποστό του Πειρόλ, διά συγκεινρόση τοις καλύτερος στασιότης της Γαλλίας, γιά να δολοφονήσουν τον Νεβέρ, γιατί έτσι, εκτός των άλλων, θα τον κληρονομήσει, έπειδή είχε εδάφελός του. "ΟΛ' αυτά όμως τά μαθαίνει ο περίφημος γιά την όμορφιά του και την άνδρεία του δεκαοκταετής Ιππότης Λαγκαρντέρ, ο οποίος άποφασίζει να ώσων τον Νεβέρ και την κόρη του. Πράγματι δέ κατορθώνει να πάρη την κόρη του Νεβέρ κ' έπειτα, έχοντας την στην άγκαλιά του, άποκρούει μαζί με τον πατέρα της την έπίθεσι των μπράβων. Μα ένώ οι δύο ήρωες βριαμθέρουν, άξαφνα ο πρίγκιπς της Γκονζάγκας γλυστράει ύποπτα στο σκοτάδι και δολοφονεί τον Νεβέρ, βυθίζοντας του το σπαθί του στη ράχη του. "Ο Λαγκαρντέρ μένει μόνος, μα κατορθώνει να έφευγή άπ' τους δολοφόνους, παίρνοντας μαζί του και την κόρη του Νεβέρ. Δέκα ένιά χρόνια περιούσι κ' ο Γκονζάγκας, ο οποίος παντρεύτηκε την Αδύη, μεταβάλλει το μέγαρό του στο Παριζι κ' ένα είδος έμπορικου κρητιστηρίου. Στο διάστημα όμως των δέκα ένιά χρόνων πού πέρασαν, όλοι οι ύπάρχοντες του Ελαδαν μέρος στην έπίθεσι έναντιον του Νεβέρ και του Λαγκαρντέρ σκοτωμένοι μυστηριώδως, με μιά σπαθιά άνάμεσα στα μάτια. Τελευταίοι άπ' αυτούς σκοτώνονται ο Φαέντις κ' ο Σαλντάνι, πού βρίσκονται νεκροί έξω άπ' το σπίτι, μέσ' στο όποιο ο Γκονζάγκας κρατούσε σάν φυλακισμένον, γιά άγνωστο σκοπό, μιά όραιότητα Ίσπανίδα, την ντόνα Κρούξ, και της όποιας την έπίθεσι τοις είχε άσπασει. Την νέα αυτή δέ Γκονζάγκας την προορίζει γιά να την παρουσιάσει στη σύζυγόν του ως την κόρη του Νεβέρ και να έξασφαλίση έτσι την ηραστή κληρονομιά του. Την καλεί λοιπόν και της λέει πώς έγινε κόρη πριγκιπίσσης.

(Συνεχίζεται έκ του προηγούμενου)

«Η ρ θ α.—Έγραφε ο Πειρόλ στο σημειώμά του.—Έχω πολλά πράγματα να σου πώ. Συμβαίνουν μυστηριώδη πράγματα στο περίπτερό μου μένει ή ντόνα Κρούξ».

Και, έν ύστερογράφο, έπρόσθετε :

«Ο κ. χαρδινάλιος ντέ Μπισσύ βρίσκεται κοντά στην πριγκιπίσση. Άρσενανώ».

«Ο πρίγκιπς Γκονζάγκας τονάζωσε το σημείωμα και μουνοίωσε :

—Τόσο ο χαρδινάλιος ντέ Μπισσύ, όσο κ' όλοι οι άλλοι, θα πάω να της πούν : «Πρέπει να παρεμβείθε στο οικογενειακό συμβόλιο γιά το συμφέρον σας, γιά το συμφέρον του παιδιού σας, άν ζή ή κόλια...» Μα κείνη άρνήθη και δέν θάρθη... Είπε μιά γυναίκα πεθαιμένη... Και πούς της σκότσον ; έπρόσθεσε, χλομίζοντας και χαμηλώνοντας τά μάτια του.

—Περιήσαντο πλάσμα έξακολούθησε μονολογώντας. "Ήσουν ή πού όρώα άνάμεσα στίς όραιότητες των γυναικών !... Γλυκειά σάν τοις άγγέλους, γενναία σάν ύπότις... "Ήσουν ή μόνη γυναίκα πού θ' αγαπούσα, άν υπορούσα ν' αγατήσω μιά γυναίκα... Άνορθώθηκε κ' ένα χαμόγελο αλόιθηκε στα χείλη του.

—'Ο καθένας γιά τον έαυτό του ! ετε. Φταίω τάχα, γιατί αναγκάζομαι καί πατάω σέ σκαλοπάτια άπό καρδιές και νεράλια έπειδή θέλω ν' άνιψωθώ ;

Διειθύνθηκε πρós το δωμάτιό του, μα καθώς περνούσε απρός άπ' το μπουνοτάρι, δπου βρισκόταν κλεισιμένη ή ντόνα Κρούξ, στάθηκε μιά στιγμή και ψιθύρισε :

— Αυτή έδω προσέχειται... Με τη στάσι της, λίγο μ' έκανε πρό δόλγου να πιστέψω σ' αυτή την άνοησία πού λέγεται φωνή του αίματος. "Όταν της είπα : «Θά ήθης τη μητέρα σου!» συγκινήθηκε, μα όχι και πολύ, όπως έπρεπε να συγκινήθη ή μ' άληθινή κόρη, στην όποία θα έλεγα τά ίδια λόγια... Μτά ! Αυτό έπρεπε να το περύνω από μιά Άτσιγγανισσά... Σολλογίζεται μόνάχα τά διαμάντια και τίς γιογιότις... Δέν υπορεί κανείς να ήμερώση τοις λίκους... Μα είναι γοητευτική, άληθινό παιδί, όμορφα... Πόσο θα μ' έξυμωρήθη, χωρίς να έξωρ τίποτε !... "Αν ή άληθινή μητέρα της, ή Άτσιγγάνα, έρχόταν σήμερα να της άνάξη την άγκαλιά της, σίγουρα θα γινόταν έξω φρενών μαζί της... Κανείς δέν μπορεί να της άπαρτήσει τώρα άπ'

το μαιό την ίδια πώς είναι πραγματικότητα... Μπύκε μέσα στο γραφείο του και, γεμίζοντας ένα ποτήρι με Ίσπανικό κρασί, τό άδειασε μονορούφι.

—Ευχαρις, Φίλιππε ! ετε στον έαυτό του, καθώς κίθησε μπρός στα σκοτεινά χαρτιά του γραφείου του Σίμερα θα είχες τη μεγάλη ζαριά, άν κερδίσις, θα γίνης ο πλουσιότερος άνθρωπος της Γαλλίας... "Όλη ή άπέραντη κληρονομιά του Νεβέρ, θα μείνη δική σου...

"Αχρως να ταχτακούη τά χαρτιά του, πού τά είχε προτοιμασμένα πριν από χαρό. Σιγά-σιγά όμως τό μετόπό του σκοτεινιάζε, σάν να περνούσε μιά τρομακτική σκέψις άπ' το μαιό του :

—Δέν πρέπει να ξεγελώ τον έαυτό μου ! είπε, σταματώντας τη εργασία του γιά να σκεφτή καλύτερα. "Αν ο αντίβασιλεύς μάθη την άλήθεια, ή εκδήκισις του έναντιον μου θα είναι άδυσώπητη... Είπε βέβαια έλαφρός κ' έπιλήσιμος, μα δέν υπορεί ποτέ να ξεγασή το Φίλιππο του Νεβέρ, πού τον αγαπούσε σάν άδελφό του... Είδα δάκρυα στα μάτια του, δταν κίταζε τη γυναίκα μου ντυμένη στα μαύρα, τη γυναίκα μου, πού είχε ή γύρα του Νεβέρ... Μα γιατί ν' άνιψωθώ ; Δεκαέννια χρόνια τώρα, δέν ύψώθηκε ούτε μιά φωνή έναντιον μου...

"Εφερε τό χέρι του στο μέτωπό του, σάν να ήθελε να διώξη τίς άγλυρες του σκέψις και πρόσθεσε :

—Μτά ! Θά τό κανονίσω κ' αυτό !... Θά βρω έναν άνθρωπο καί θα τον πλέξω έτσι, ώστε να υπορούσω να τον παρουσιάσω ως τό δολοφόνο του Νεβέρ... Κι' άια ο δολοφόνος τιμωρηθή, δλα θα τελειώσουν καί θα μπορώ πάλι να κοιμάμαι ήσυχός...

Ανάμεσα στα χαρτιά, τά άπλωμένα μπροστά του, πού ήσαν διασχεδόν γραμμένα κρητιστογραφικά, ήταν και ένα πού έγραφε : «Νά μάθω άν ή πριγκιπίσση σθεορεί την κόρη της πεθαιμένη ή ζωντανή». Και από κάτω : «Νά μάθω έπίσης ; άν ή προάξις της γεννήσεως αυτής της κόρης βρίσκεται στα χέρια της πριγκιπίσσης».

—Γι' αυτό και μόνο, θα έπρεπε ή πριγκιπίσση νάρθη στο οικογενειακό συμβόλιο ! σκέφτηκε ο Γκονζάγκας. Θά έδινα εκατό λίβρας γιά να μάθω άν έχει στα χέρια της την προάξι αυτή... Μα πούς έφρει ; "Ή μητέρας πού έχουν χάσει τό παιδί τους, τά βλέπουν σαν τοις... Πούς έφρει λοιπόν άν ή σίγγιός μου, δέν άνόξει την άγκαλιά της στη μικρή Άτσιγγάνα πού θα της παρουσιάσω ως κόρη της... "Ό ! τί νίκη τέτη !... Τί νίκη !... Θά έχωμια έορτές, δοξολογίες, συμπόσια...

"Ο Γκονζάγκας, καθώς έλεγε τά λόγια αυτά, γελοΐσσε... "Όταν έκαψε να γελά, έπρόσθεσε :

— Έπειτα, σέ λίγο χαρό ή ντόνα Κρούξ ή μάλλον ή κόρη της πριγκιπίσσης, θα πεθάνω... Τί φρικώτερο ;... Πεθαίνων τόσα νέα κορίτσια... Γενικό πένθος θα έπακολουθήσει... Και μιά τεράστια κληρονομιά θα γίνη τότε δική μου ! Μα την άλήθεια, θα την έχω κερδίσει με την άξια μου...

"Ή ώρα έσήκανε δυό μετά τό μεσημέρι. "Ήταν ή όραιμένη ώρα γιά την ένορξι του οικογενειακού συμβολίου.

V Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΝΕΒΕΡ

"Η Αδύη ντέ Κάλλους, χήρα πού δούκισ του Νεβέρ, σύζυγος του πρίγκιπς της Γκονζάγκας, ήταν καθισμένη σέ μιά πολυθρόνα με τ' ασιο έρεϊσίνοντο, από έβενο, όπως από έβενο ήταν κ' όλη ή επίπλοισ του προσεχητηρίου της. Πένθος άπόλυτο έπακρατούσε δλόγιστά της, όπως και στή ντίσμοί της. Το κοστούμι της, έπλδ μέχρις αστηρότητας, ταίριαζε με την άσθητή αλόιτητα του καταστρώγιου της.

Στους τοίχους του δωματίου αυτού άπλωνόντουσαν όμοιοι κάπτες, πού παρίσταναν διάφορες σηνές από τη Γραφή. "Ανάμεσα από δύο παράθυρα, ένας βασιμός όρθωμένος

—Θέος μου, Χριστέ μου, τό θάνατο !...

—Θέος μου, Χριστέ μου, τό θάνατο !...

στολισμένος πένθιμα σαν να γινότουσαν σ' αυτόν μόνο δαίμονες υπέρ των νεκρών. Άπέναντι στο βωμό κριμάτων ένα πορτραίτο του δουλόφιλου Φιλίππου του Νεβέρ, σε ηλικία είκοσι χρόνων, έργο του Νεβέρ. Το κάδρο του πορτραίτου αυτού ήταν σκεπασμένο με κρέμα.

Έβλεπε πρόσωπο δεκαεπτά χρόνια από τότε που η Αίγιη είχε γίνει σύζυγος του Γκονζάργα. Μά, παρ' όλο αυτό το μεγάλο χρονικό διάστημα, θά μπορούσε να πη κανείς ότι δεν ήξερε καθόλου τον σύζυγό της. Δεν είχε δει ποτέ ούτε να τον δει, ούτε να τον ακούσει...

Ο Γκονζάργας είχε κάνει τ' αδύνατα δυνατά για να εατίχη με συνέπεια τον Νεβέρ. Είπε μάλιστα βέβαια πως ο Γκονζάργας την αγαπούσε με τον τρόπο του. Καί, βασιζόμενος στην εγκλιότητά του, είχε την πεποίθησι πως αν η πριγκίπισσα δεχόταν μια φορά να τον ακούσει, θά έβγαινε νικητής από τη δοκιμασία. Μά, η πριγκίπισσα, αλόγιστη στην απελπισία της, δεν ήθελε καθόλου να παρηγορηθί γ' έτσι ποτέ δεν δέχτηκε να τον ακούσει. Ήταν ολοκλήρωσι μέσ' στη ζωή κι' ένοιωθε μια έξωκορητή ενταξίση μέσα σ' αυτήν την εργασιότητα της. Ο ίδιος δεν ήξερε τί βιάθη της ψυχής της. Ήταν μια γυναίκα προήγηση κι' είχε σκληρώσει μέσα στον πόνο. Ένα μοναχικό αίσθημα έμενε μέσα στην κλειστή καρδιά της : η μητρική αγάπη. Λατρώνει απελπιστικά, με πάθος παράφορο την ανάσπηση της κόρης της. Η μνήμη του Νεβέρ πάλι ήταν γ' αυτήν ένα είδος θρησκείας. Η σκέψις της κόρης της την ανάστασε και την έκανε να πιάθη άρισια όνειρα για το μέλλον.

Συχνά έλεγε στον έξωκορητή της : «Είμαι μια πεθαμένη!»

Και έλεγε την αλήθεια. Η φτωχή γυναίκα έμενε στη ζωή σαν ένα φάντασμα. Η βιαρξίς της έμοιαζε μ' έναν όδονηρό ήλιο. Το πρσί, ό-ταν ήπινούσε, ή γκναιζες της άκοουθίας της, σίς όποιος απαγόρευε να της μιλάνε, τη βοηθούσαν σαν άφρονες στην πένθημη τουαλέττα της. Κατόπιν, ή άναγνωστριά της άνοιγε ένα θρησκευτικό βιβλίο και της διάβαζε διάφορα άποστασιμα... Σίς έννιά ή ώρα, ό έφημέριος του παρεκκλησιού του μεγάρου, πήγαινε και διάβαζε μια επανημόσην δήση για το Νεβέρ. Όλο το ύπόλοιπο της ήμέρας, το περνούσε καθισμένη, άκίνητη, ψυχρό, μόνη. Δεν είχε βγη από το μέγαρο ότε μια φορά από τον καιρό του γάμου τους με τον Γκονζάργα. Γι' αυτό όλος ό κόσμος τη θεωρούσε για τρελλή και θαύμαζε τη σίγνη-κή άφοσίωσι του Γκονζάργα, ό όποιος δεν είχε παραπονηθί ποτέ έναντίον της.

Μία φορά, ή πριγκίπισσα είχε στον έξωκορητή της, ό όποιος είχε δη την ήμέρα εκείνη τα μάτια της κατεσέκασα από δάκρυα :

— Όνειρεύτηκα πως ξαναβρήκα την κόρη μου. Μά δεν ήταν παιά άξια να φέρη τόνονα του πατέρα της.

— Και τί έκάνετε στο όνειρό σας ; τη ρώτησε ό ιερεύς.

Η πριγκίπισσα, πό γλωπιή από πεθαμένη, του άπάντησε :

— Έβανα στο όνειρό μου ό,τι θά έβανα και στην πραγματικότητα : Έπειδή δεν ήταν παιά άξια να φέρη το όναμα του Νεβέρ, την έδιωξα !

Και, από εκείνη την ήμέρα, ή Αίγιη βυθώθηκε περισσότερο στην άπόγνωσι της. Αυτό το όνειρο την κατεδίωκε άδιάκοπα. Ότόσσο, δεν είχε πάψει ποτέ να κάνει τίς πιο δραστήριες έρευνες στη Γαλλία και στο έξωτερωκό για να ξαναβρή την κόρη της. Ο Γκονζάργας άκούστηκε είχε πάντα την άνοχη του άνοιχτή για τίς έπιθυμίες της σύζυγού του. Μόνον που φρόντιζε με τρόπο να μαθαίνει όλος ό κόσμος τίς κρυφές άυτές γενναιοδικίες του.

Πρό όλίγων μηνών, ή πριγκίπισσα, κατά παράκληση του έξωκορητού της, είχε προσλάβει στην ίσηροσία της μια γυναίκα της ήλικίας της. Χήρα, όπως κα' εκείνη, ή όποία της είχε κινήσι αγαπασιά το ένδιαφέρον της, γιατί ήταν γλυκειά κι' άφοσιωμένη. Αύτη ή γυναίκα όνομαζόταν Μαγδαληνή Ζυρώ κι' ήταν ή ίδια που είδαμε σ' ένα από τα προηγούμενα κεφάλαια να κωδεντιάζη στην αυλή του μεγάρου του Γκονζάργα με τον κωμπούρη, ό όποιος της έδωσε κα' ένα βιβλίο προσευχών.

Η Μαγδαληνή, άτ' όλες τίς γυναίκες της πριγκίπισσας, είχε τη μεγαλύτερη έπαφή με την κυρία της. Αύτη άπαντούσε τώρα στον Πενούδ που πήγαινε έκ μέρους του καιρού του δυό φορές την ήμέρα για να ρωτήση για την ύγεια της Αίγιης, να της ύποδύη τα όσεία των και γ' της άναγγείλη ό,τι ό σύζυγός της την περιμένει να

φάνε. Ξερωμε την καθημερινή και άμετάβλητη άπάντησι της Μαγδαληνής : Άπαντούσε ότι ή κ. πριγκίπισσα ενταξιστούσε τον κ. πριγκίρη κι' ό,τι δεν μπορούσε να καθήση στο τραπέζι, γιατί ήταν άδιόλητη.

Έκείνο το πρσί, ή Μαγδαληνή είχε πολλή έργασια. Παραδόξως, πολυάριθμοι έπισκέπτες είχαν παρουσιαστή, ζητώντας να γίνουν δεκτοί άτ' την πριγκίπισσα. Ήσαν όλοι άνθρωποι σπουδαίοι κι' έπίσημοι : Ο κ. ντε Λαμουανιόν, ό καρτελλάριος ντ' Άγγεσό, ό καρδινάλιος ντ' Μπουσί, ό δούκας ντε Φουά και Μονικουανού — Λούξενμπουργκ, ό έξάδελφός της, ό πέρσην του Μουαλά με το δούκα του Βαλεντιανού, το γαύ του, και πολλοί άλλοι. Πήγαιναν όλοι να τη δούν έκ' ένταξία του οικογενειακού σκευθούλου που θά γινόταν την ίδια μέρα και το όποιο όλοι ήσαν μέλη. Έπιθυμούσαν να διαφωτιστούν για την παρούσα κατάσταση της πριγκίπισσας και να μάθουν αν είχε κάνει μυστικό παράπονο κατά του σύζυγού της. Η πριγκίπισσα όμως άνήγηρε να τους δεχτή.

Ένας μόνον έγινε δεκτός, ό γέρος καρδινάλιος ντε Μπουσί, ό όποιος έργόταν έκ μέρους του άντιβασιλέως Φιλίππου της Όρλεάνης. Ο άντιβασιλεύς ό όποιος ήταν έξάδελφος της Αίγιης, τον έστειλε για να της άνακοινώση ότι ή άνάσπησης του Νεβέρ ζύωσε πάντοτε μέσα τον και πως ό,τι μπορούσε να κάνει γ' αυτήν θά το έκανε.

— Μάλιστα, κυρία πριγκίπισσα, είτε ό καρδινάλιος, άπόφ της έκανε τίς άνακοινώσεις αυτές. Ο Υψηλότατος άντιβασιλεύς σας άντιζει. Τι θέλετε ;

— Δεν θέλω τίποτε, άπάντησε ή Αίγιη.

Ο καρδινάλιος προσπάθησε να την ψυχολογήση και να την κάνει να του πη τίς αιτίες άκνήσις της ή τα μυστικά παράπονά της. Μά ή Αίγιη έκράτησε έπίμονη σιωπή. Έτσι ό καρδινάλιος έφυγε με την έντύπωση πως είχε να κάνει με μια γυναίκα μισοτρέλλη.

Μόλις ό καρδινάλιος έφυγε, ή πριγκίπισσα και πάλι βυθώθηκε στις πένθημες σκευσις της. Ήταν τόσο βυθισμένη, όστε δεν είδε την κωμική της Μαγδαληνή, ή όποία υπαίρε μέσα στο δωμάτιό. Η Μαγδαληνή πλησίασε στο προσευχητήριο που ήταν κοντά στην πριγκίπισσα και άφησε σ' αυτό το βιβλίο των προσευχών που της είχε δώσει ό κωμπούρης και που το κρατούσε κρυμμένο κάτω άτ' το έπιναφόρι της. Κατόπιν άθύρωθα, όπως είχε πη, βγήκε έξω.

Η πριγκίπισσα έμενε ακόμα μερικώς στιγμώς βυθισμένη στην άπόγνωσι της, έχοντας το πρόσωτό της σκεπασμένο με τα χέρια της. Έξαρνα ένας λιγμός άναστήσε το στήθος της.

— Κόρη μου !... Κόρη μου ! φώναζε μ' ένα τόνο σπαρακτικό, Παναγία Παρθένα, ενταξομαι να ήνε πεθαμένη. Έτσι τουλάχιστον είμαι βέβαιη πως θά την ξαναβρω κοντά σου...

Η έκρηξις της απελπισίας ήσαν απάνιες σ' αυτό το σδυόμενο πλάσμα. Μά όταν την έπαναν, ή δυστυχισμένη γυναίκα έμενε για πολλή ώρα συντριμμένη. Πήρασε άρκετή ώρα, πριν κατορθώσει να ανακαταστή τους λιγμούς της. Όταν ξαναβρή τη φωνή, είπε :

— Σωτήρα μου, το θάνατο !... Δώσε μου, Χριστέ μου, το θάνατο !...

Έπειτα, κωιτάζοντας τον Έσταυρωμένο που ήταν επάνω στο βωμό, έροσώθηκε :

— Κύριε Θεέ μου, δεν έπέφερα ως τώρα άρετά ; Πόσον καιρό ακόμα θά βαστήξη αυτό το μαρτύριο ;

— Άπλωσε τα χέρια της και μ' όλη τη δύναμη της πολυβασανισμένης της ψυχής, έπανέλαθε :

— Δώσε μου, Χριστέ μου, το θάνατο ! Σ' έξορκίζω σίς άγιες πληγές σου και στο άγιο πάθος σου στο Σταυρό... Παρθένος, μητέρα του Χριστού, σ' έξορκίζω στα δάκρυά σου, δώσε μου το θάνατο !... Το θάνατο !...

Τα χέρια της έπεσαν κάτω, έκλεισε τα μάτια της και σωριάστηκε σαν πεθαμένη. Για μια στιγμή, θάλεγε κανείς βλέποντάς την, ότι ό σφύρα είχε εισακούσει τίς ίκεσιές της και της είχε στείλει τον λιγρωτή θάνατο.

Μά σε λίγο, άδύνατα σκαρπηλιάρια τάραξαν το κορμί της και τα αντιστασιμένα χείλη της άνοιξαν, ξανάνοιξε τα μάτια της και πη-

Τα άκίνητα βλέμματά της είχαν τη στιγμή εκείνη και το τρομαχτικό...

ταξε το πορτραίτο του Νεβέρ... Τά άσπρητάρια βλήματά της είχαν, τή στιγμή εκείνη, κάτι τό τρομαχικό.

Τό βιβλίό τών 'Ωρών, πού ή Μαγδαλήνη είχε άρρίσει επάνω στό προσευχητήριό, είχε άνοιξει μόνο του σέ μιá σελίδα, στή σελίδα πού τό άνοιγε πάντα ή πριγκήπισσα. Στή σελίδα αυτή ύπήρχε ή γαλλική μετάφραση τού ψαλμού τού Δαβίδ : «Έ λ έ η σ ό ν μ ε, Κ ύ ρ ι ε ». Η πριγκήπισσα άπήγγελλε τόν ψαλμό αυτό πολλές φορές τήν ημέρα.

Έπειτ' από ένα τέταρτο, ή Αδύή άπλωσε τό χέρι της καί πήρε τό βιβλίό άνοιχτό καθός ήταν... Για μιá στιγμή, τά κουρασμένα μάτια της πριγκήπισσας ζούταζαν χωρίς νά βλέπουν. Μά έξαφνα άνασχοήθηκε καί έβγαλε μιá κρυγή.

Έτσι τή μάτια της καί περιέφερε γύρω της τό βλέμμα της, γιά νά βεβαιωθεί πως δέν όνειρευόταν.

—Καί όμως τό βιβλίό δέν μετακινήθηκε από κει! ψεύθοισε, Θαιμία Λ.

—Αν είχε δη πρό όλίγον, τό βιβλίό στά χέρια της Μαγδαλήνης, θά έκανε νά πιστεύη σέ θάνατο...

Τό μεγαλοπρεπές άνάστημά της άνορθώθηκε σέ όλο του τό ύψος καί τά όσφρημένα μάτια της έλαμναν... Ήταν τώρα ώραία, όπως στίς ημέρες τής νεότητός της... 'Ωραία, περήφανη καί δυνατή! Γονάτισε μπρός στό προσευχητήριό, έχοντας τό βιβλίό άνοιχτό μπροστά στό μάτια της.

Καί τότε διάβασε γιά δεύτερη φορά, στό περιθώριό τού ψαλμού, αυτές τίς λέξεις, χαγαμμένες από ένα χέρι άγνωστο, πού φανότανσαν σαν άπάντησε στήν πρώτη στροφή τού ψαλμού, ή όποία έλεγε : «Ελεήσόν με, Κύριε Λ.»

«Ο Θεός θά σ' ε λ έ η σ η, αν ε ζ η σ τ ε ε λ π ι σ τ ο σ ύ ν η σ' α υ τ ό ν... Κ ά μ ε τ ε θ ά ρ ο ς γ ι ά ν ά έ λ ε ρ α σ τ ι κ ή τ η ν κ ό ρ η σ α σ τ η. Η α ρ ο υ σ ι α σ τ η τ ε σ τ ό ο ι κ ο γ ε ν ε ι α κ ό σ υ μ β ο λ ί ο, ε σ τ ο κ' αν ε ι σ τ ε α ρ ρ ο σ τ η η ε τ ο ι μ ο θ ά ν α τ η... καί θυμηθήτε τό σύνθημα πού ε ι ζ η τ ε α λ λ ο τ ε μ ε τ ό Ν ε β έ ρ. Ε ί μ' ε δ ό θ'»

— Τό σύνθημά του! τραύισε ή Αδύή. Τό σύνθημά του : «Είμ' εδó Λ.» Τό παιδί μου Λ. πρόσθεσε μέ λυγμούς. Ή κόρη μου...

Καί, δυνατά φώναξε :

— Θάρρος, γιά νά τήν υπερασπιστώ Λ. Θά έχω θάρρος καί θά τήν υπερασπιστώ Λ.

V

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΣΥΜ-ΒΟΥΛΙΟ

Τά μέλη τού οικογενειακού συμβουλίου, πού θ' αποφάσιζε γιά τήν κληρονομία τού Νεβέρ, είχαν συγκεντρωθή στήν μεγάλη αίθουά τού μεγάρου τού Γκονζάγκα. 'Ο,τι λαμπρό καί ένδοξο είχε νά επιδείξει ή Γαλλία σ' όνείατα καί τίτλους, βρισκόταν εκεί.

Εκτός από τόν Πρόεδρο ντε Λαιμουανιόν, τό στρατάρχη ντε Βιλλερουά καί τόν γαυκελλάριο ντ' Αρζασόν, πού αντιπροσώπευαν τόν αντιβασιλέα, έβλεπε κανείς εκεί στό τιμητικά έδóλια, τόν καρδινάλιο ντε Μισού μεταξύ τού πριγκίπου ντε Κοντ καί τού πρεσβευτú τής 'Ισπανίας, τό γέρο δόξα ντε Μπωμόν—Μονισφαναύ κοντά στόν έξάδελφό του Μονισφαναύ— Λουίξερτουαζ, τόν πριγκίπο τού Μονακά, τόν δόξα ντε Μαρτετιά, τόν πριγκίπο ντε Τονναί—Σαράντ καί τούς δούκας Κοσσέ, Μπρισάξ, Γκραμιόν, 'Αρζούρ, Κρονά, κλπ.

Δέν άναφέρουμε έδó παρά τούς πριγκίπους καί τούς δούκας. 'Οσο γιά τούς μαρζήσιους καί τούς κόμητας, αυτοί ήσαν ένα σωρό. Τά μέλη τής συνέλευσής ήσαν χωρισμένα σέ δύο μέρη : σ' αυτούς πού ό Γκονζάγκας είχε κατορθώσει νά πάρη με τό μέρος του καί στούς άνεξαρτήτους.

Πρό τής έναρξέως τής συνεδριάσεως, όλοι κουβεντιάζαν μέ οικειότητα μεταξύ τους. Ήταν έξαφνα έφτασε ό καρδινάλιος ντε Μισού, προσεγγίζοντας κατ' ένδειαν απ' τό διαμέρισμα τής Αδύής, καί τούς είπε :

—Η δυστοχιμένη πριγκήπισσα είναι μισότρελλη Λ.

Η γενική πεποίθησις, έπειτα από τά λόγια τού καρδινάλιου, ήταν ότι ή πριγκήπισσα δέν θά παρουσιάζόταν στό συμβούλιο. 'Οστόσο, γιά τούς τίτλους, τήν περιέμεναν ως τής διόμισις. Τότε ό Πρόεδρος

ντε Λαιμουανιόν εκάθησε στή θέσι του καί ή συνεδρίασις άρχισε. 'Ο Πρόεδρος, μετά τίς πρώτες διατυπώσεις, ρώτησε : —Η κυρία πριγκήπισσα δέν έχει έδó συνήγορο ;.

Κι' έπειδή κανείς δέν του άπάντησε, έταμαζόταν νά όρίση έναν έξε επαγγέλιματος συνήγορο, όταν ή κόρη τής αθούσης άνοιξε διάπλατα, από τέσσερες ύπρητες, οι όποιοι μπήκαν μέσα κ' ύποκλήθηκαν γιά νά περάση ή Αδύή.

Η πριγκήπισσα φορούσε, όπως πάντα, μαύρα, μά ήταν τόσο ώραία καί τόσο περήφανη, ώστε ένας άσυγκράτητος ψήθυρος θανατοιού διέτρεξε τήν αίθουά... Κανένας δέν περιέμενε νά τήν δη... Καί κανένας πού πάντως δέν περιέμενε νά τήν δη έτσι...

Πριν προχωρήσει, ή πριγκήπισσα είπε μέ φωνή γαλήνια καί καθαρή :

—Κύριο, δέν ύπάρχει άνάγκη νά διορίσετε συνήγορό μου. 'Ηρθα έχó ή ίδια Λ.

'Ο Γκονζάγκας άρρησε βιαστικά τή θέσι του κ' έτρεξε νά ύποδεχτή τή σέζυγό του. Τής πρόσφερε τό χέρι του μέ νά ένγενία γεμάτη σεβασμό. Ή κυρία πριγκήπισσα δέν άρνήθηκε, μά τήν είδαν ν' άνατριχίσει στήν έπαφή τού χεριού τού πριγκίπου καί τά χλωμά της μάγουλα ν' αλλάζουν χρομα...

Μεταξύ τών μελών τού συμβουλίου ήσαν καί ό Ναβάιγ, ό Ζιρόν, ό Μοντουπέρ, ό 'Οριόλ, ό Νουά κλπ. Εύγενίς φταζό, άγορασμένοι όλοι απ' τόν Γκονζάγκα. 'Ολοι αυτοί λοιπόν σηκώθηκαν καί παραμένισαν γιά νά περάσουν οι δύο σέζυγοι.

— 'Οραίο ζευγάρι! μουμούροσε ό Νουέ!

—Σιωπή! τού άπάντησε ό 'Οριόλ. Δέν έξοφο άν ό εφάρτησε είναι εύχαριστημένος ή δυσάρεστημένος απ' αυτή τήν εμφάνισα...

'Ο εφάρτησε ήσαν ό Γκονζάγκας. Μά κ' ό ίδιος δέν ήξερε άν έτρεπε νά είναι εύχαριστημένος ή δυσάρεστημένος. 'Οστόσο, ώδηγήθηκε τή σέζυγό του, στήν έδρα της. Δεξιά στήν έδρα αυτή βρισκόταν μιá πόρτα πού τή σέζυγο ένα βαρόν βελούδινο παρατέτασμα. Άριστορά της καθόταν ό καρδινάλιος.

Χρειάστηκε πολλή ώρα γιά νά περάση ή αίσθησις πού είχε προκαλέσει ή άφιξις τής Αδύής. 'Ο Γκονζάγκας φανόταν τώρα βυθισμένος σέ βαθειά αυλόγη. Χαθός άλλο, ή άφιξις της τόν είχε κάνει ν' αλλάξη τά σχέδιά του. Τέλος, ό Πρόεδρος είπε :

—Παρακαλούμε τόν κύριο πριγκίπο τής Γκονζάγκας νά μας εκάθει σ' ό θέλει από τό συμβούλιο αυτό. Θά τόν άκούσουμε μ' εύχαρίστησα...

'Ο Γκονζάγκας σηκώθηκε άμέσως. Χαρότηςσε βαθειά τή γαλήνια του πρότα κ' έπαιτα τήν αυλόγη, κ' ύστερα άρχισε νά λέη :

— 'Ο Φίλιππος τής Λωρραίνης,

δοΐξ τού Νεβέρ, ήταν έξάδελφό μου έξε αίματος καί άδελφός μου στήν καρδιά. Είπαμε περάσει μαζί τίς ημέρες τής νεότητός μου. Μπορώ νά πώ ότι ή δυό καρδιές μας αποτέλούσαν μιá. 'Ολες ή καρδίες μας κ' όλες ή θλίψεις μας ήσαν κοινές... Ήταν ένας μεγάλος πριγκίπος καί ό Θεός έφερε πόση δόξα άκόμη θά πρόσθετε στόν ένδοξο όικο του άν ζούσε... Μά ό Θεός, τού όποιου ή βούλης είν' άνεξερνήτης, θέλησε νά πεθάνω τόσο νέος ό λαμπρός αυτός πριγκίπος... Στή ζωή μου μέ χρίτησαν πολλές σκληρές δοκιμασίες, μά δέν θυμώθηκα νά δέχτηκα χρίτημα πού σκληρό από τό θάνατο τού Νεβέρ Λ. Δεκαεννέα χρόνια έχουν περάσει από τότε, κ' έμια ό πόνος μου παραμένει ό ίδιος... Η άνάμνησις του βρισκεται πάντα έδó Λ. (Κ α ί, λ έ γ ο ν τ α ς τ á λ ó γ ι α α υ τ á, ε φ ε ρ ε τ ó χ έ ρ ι τ ο υ σ τ ή ν κ α ρ δ ι α τ ο υ). Να, ή άνάμνησις του βρισκεται έδó, αιώνα καί ζωντανή, όπως τό πένθος τής εύγενούς αυτής γυναικας, ή όποία καταδέχτηκε νά πάρη τό όνομά μου, άφοϋ είχε πρώτα τό όνομα τού Νεβέρ !...

Όταν τά βλέμματα στράφηκαν πρós τήν πριγκήπισσα. Είχε γίνει κατακλιμένη καί μιá άσυγκράτητη ταραχή ζωογραφίζόταν στό πρόσωπό της...

—'Ο Φίλιππος τού Νεβέρ,—έξακολούθησε ό Γκονζάγκας— έπείσε θύμα έκδικήσεως ή προδοσίας. Ξερω όλα τά μυστήρια τής τραγωδίας εκείνης νύχτας. 'Ο μαρζήσιος ντε Κάιλου, ό πατέρας τής σέζυγού μου, έχει πεθάνει πριν από καιρό καί ό σεβασμός πός τή μνήμη του καί πρós τήν κόρη του μου κλείνει τό στόμα. 'Ασολούσε!

—Αν ή κυρία πριγκήπισσα θέλει νά πη τίποτε σχετικώς, τής παραχωρώ έξαίσιους τό λόγο...